

IN DEN KNOP :: GEBROKEN ::

DOOR ANNE VERLEUR

Met een zucht strekte het meisje zich op de canapé uit, een behaaglijke, ouderwetsche canapé, waarvan het goudbruine trijpp een wondermoorien achtergrond vormde voor 't donkere meisjeskopje. — Het meisje legde een arm op de zijleuning tot steun van haar hoofd en streek met de andere het haar van haar voorhoofd.

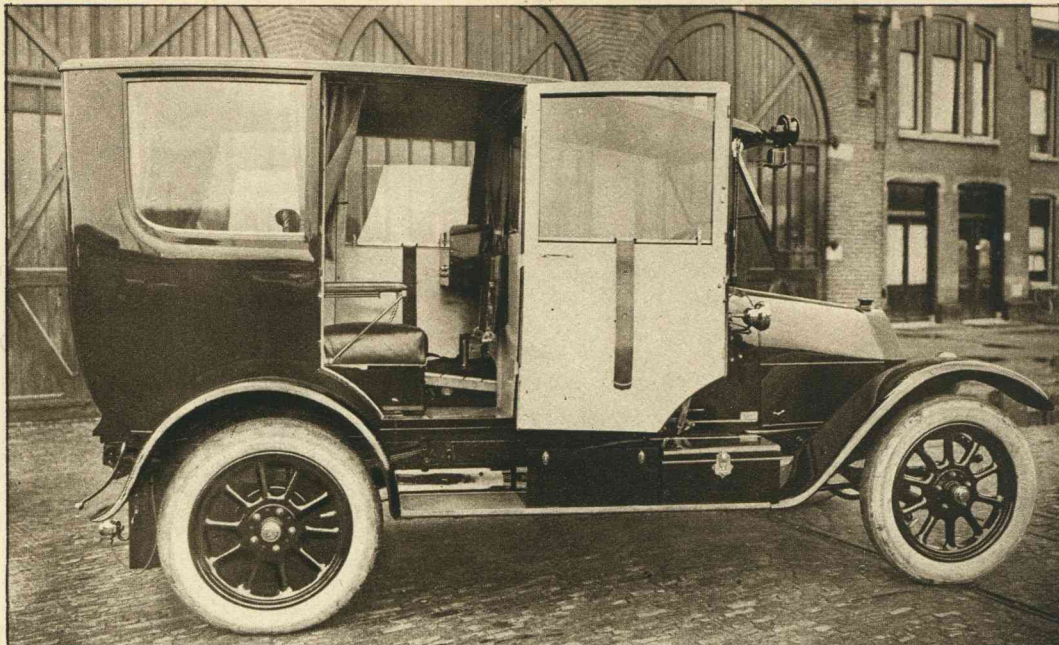
Toen sloeg ze haar oogen op, keek door de serreruiten naar de heldere blauwe lucht en zuchtte weer.

„Hoe kan ik er ooit meer een einde aan maken,” zei ze tot zichzelf, terwijl ze peinzend beet op 'n grashalm, dien ze uit den tuin had meegebracht. „Hoe langer het duurt, hoe meer ik zeker weet, dat ik het nooit, nooit zal kunnen doen. 't Is nu te laat.” Met een snik drukte ze haar hoofd in 't canapékusen. „O, boy, boy, hoe heb je het ooit zoover kunnen laten komen.”

Ze was sinds meer dan een jaar verloofd, maar de man, die haar ring droeg, was niet voor haar: „der Herrlichste von Allen.” Hij hield zielsveel van haar, maar wat zij hem gaf, was dankbaarheid voor de liefde, die hij nooit moe werd haar te betoonen.

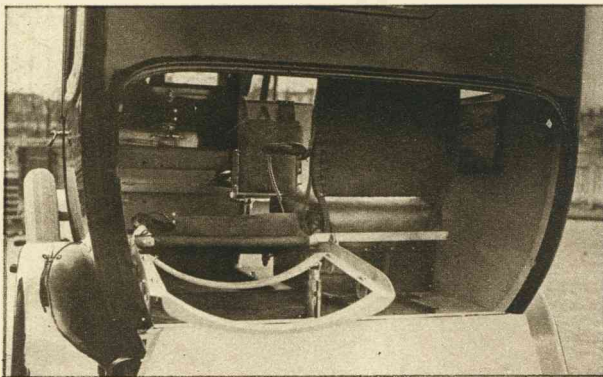
Het meisje dacht aan den tijd, dat ze haar verloofde leerde kennen. Hoe haar hart bij dien ander was, voor wien zij niets scheen te zijn. Hoe haar hart klopte van vreugde, die beklemdde, wanneer hij kwam. En zoo dikwijls zij hem ontmoette was het alsof hij licht en leven meebracht. Maar niemand dacht aan de mogelijkheid, dat zulk een innige liefde in haar ontvonkt was. Hij was zooveel ouder en door zijn groote kennis en ontwikkeling stond hij ver boven haar. En toch!

Als een stortvloed had die liefde haar overstelp. Soms was hij zoo vriendelijk en attent voor haar, dat diep, diep

EEN NIEUWE ZIEKEN-AUTO.

De Haagsche Geneeskundige Dienst heeft bij de firma Pennock te 's-Gravenhage een nieuwen Zieken-Auto doen vervaardigen, die aanmerkelijk kleiner is dan de bestaande Roode-Kruisauto's. De inrichting geschiedde volgens de denkbeelden van den directeur van den dienst, dr. G. W. Boland. De foto hierboven geeft een uitstekend denkbeeld van de inwendige inrichting van den auto.

De nieuwe Zieken-Auto van den Haagschen Geneeskundigen Dienst van achteren gezien. (foto's „Rembrandt”)

in haar hart zich iets roerde, dat zei: „'t Zou toch kunnen, hij zou toch van mij kunnen houden.”

Maar dat waren kleine vlammetjes van hoop, die door den ijzigen wind der werkelijkheid dadelijk uitgedoofd werden.

Na eenigen tijd had ze zich de overtuiging opgedrongen, dat ze nooit iets voor hem zijn zou.

Toen kwam in haar leven de jonge man, met wien zij nu verloofd was. Van hun eerste kennismaking af vatte hij liefde voor haar op en na korten tijd vroeg hij haar, of zij zich voor haar verder leven aan hem wilde toevertrouwen. Het meisje mocht hem wel leiden, maar dat was ook alles.

Maar omdat zij slechts een heel gewoon meisje was en geen romanheldin, en er in haar een groot verlangen naar sympathie en liefde was, een drang om voor iemand de eerste te zijn, daarom zei ze: ja. En al wilde zij het zichzelf niet bekennen, zij was bang, dat die ander iets van haar liefde bemerkte zou hebben en zij wilde hem tot elken prijs toonen, dat zij niet naar zijn liefde trachtte.

Maar nu had ze er diep berouw van.

Nu het te laat was.

Want haar verloofde sprak al over den tijd van de bruiloft en zij had zijn edel karakter leeren waardeeren en zij wist ook, dat zijn leven zonder haar waardeloos was.

Over dit alles mijmerde het meisje en zij dacht eraan, hoe zij den man, dien ze boven alles liefhad, eens had horen reciteeren:

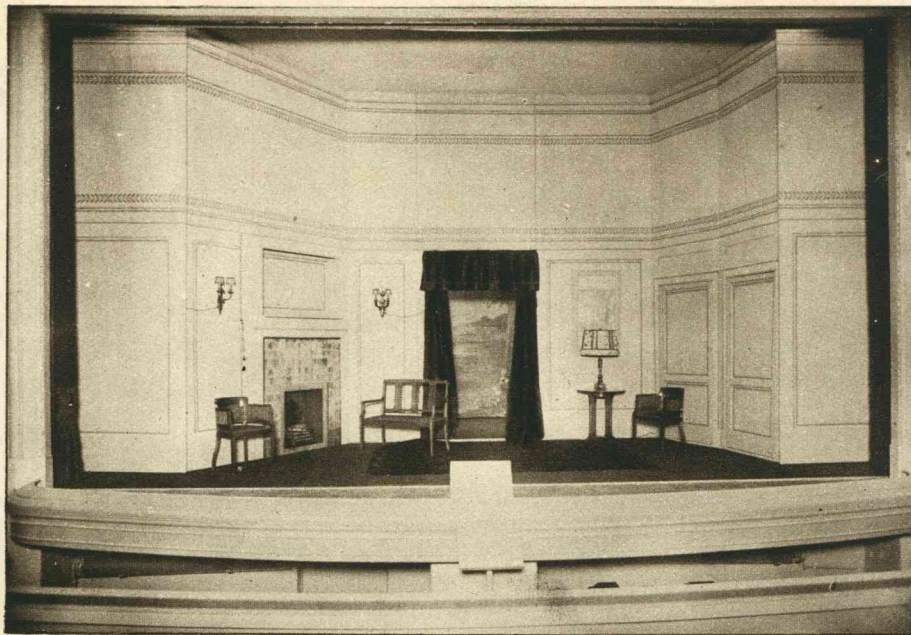
„Ik ween om bloemen, in den knop gebroken
En vóór den uchtend van haar bloei vergaan,
Ik ween om liefde, die niet is ontloken,
En om mijn harte dat niet werd verstaan.”

„Ja,” zei ze „bloemen in den knop gebroken, en mijn harte, dat niet werd verstaan. Maar liefde, die niet is ontloken — dat niet.” En — met een blik op haar ring: „Was ze maar nooit ontloken . . .”

Toe stond ze op, schoof de serrerdeuren open en trad den

De Princesseschouwburg :: in Den Haag ::

Een niet groot, maar keurig intiem theater is het. Een blik in de zaal met haar stemmig-grijze betimmering en goud-damasten behangstof, overtuigt U ervan. Er is weinig aan opgesierd, gelukkig; de grijze grondkleur draagt hier en daar ivoor-kleurige bandversieringen; dat is alles. De bruin tapestry fauteuil-zittingen, de goudbruine achtergrond der loges, de melk-achtig matte lichtbedekkingen, de eenvoudige vorm van deuren, lijsten, balcons en zoldering, het geeft bijeen een indruk van distinctie, als men maar zelden ziet. Rondom het plafond is, verscholen achter de vooruitstekende wandlijsten, een verlichting aangebracht, waarvan men de bronnen heel niet ziet, maar welke niettemin schitterend is. De tooneel-opening is langwerpig vierkant, betrekkelijk laag; hierdoor verkrijgt de stofage van het tooneel en de groepeerings der figuren het aanzien van een schilderij in eenvoudig-vormen lijst en komt aldus nog voortreffelijker uit. Deze bijzonderheid valt dadelijk als iets nieuws en praktisch op. Een andere praktische bijzonderheid zijn de „paniek-sluitingen”, geleverd door de firma Hoozeveld en Co. te 's-Gravenhage. Aan den binnenkant der deuren is een tweetal ijzeren staven aangebracht, welke staven middenin opelkander sluiten, en dus een rechte stang dwars over de deur vormen. Bij paniek nu, wanneer de hoofden en handen der beangstigde menschen dermate in het ongereede zijn, dat deurenknoppen of klinken niet of niet dan met groote moeite en oponhoud behoorlijk worden omgedraaid of opgelicht, bewijst deze paniek-sluiting enorm goeden en snellen dienst. Het aanstuwend publiek dringt vanzelf naar de deur op, en dit opdringen tegen de wat vooruitstekende ijzeren staaf aan, is voldoende om deze zich te doen openen in het midden.

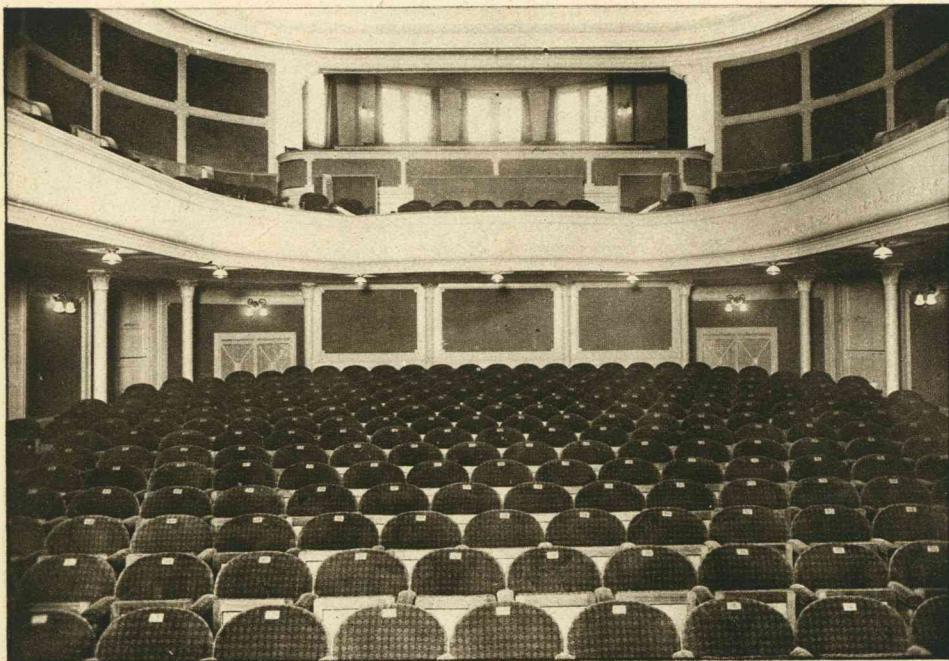

Een voorbeeld van smaakvolle tooneeldécor, uitgevoerd door den bekenden tooneel-décorateur Lensvelt.

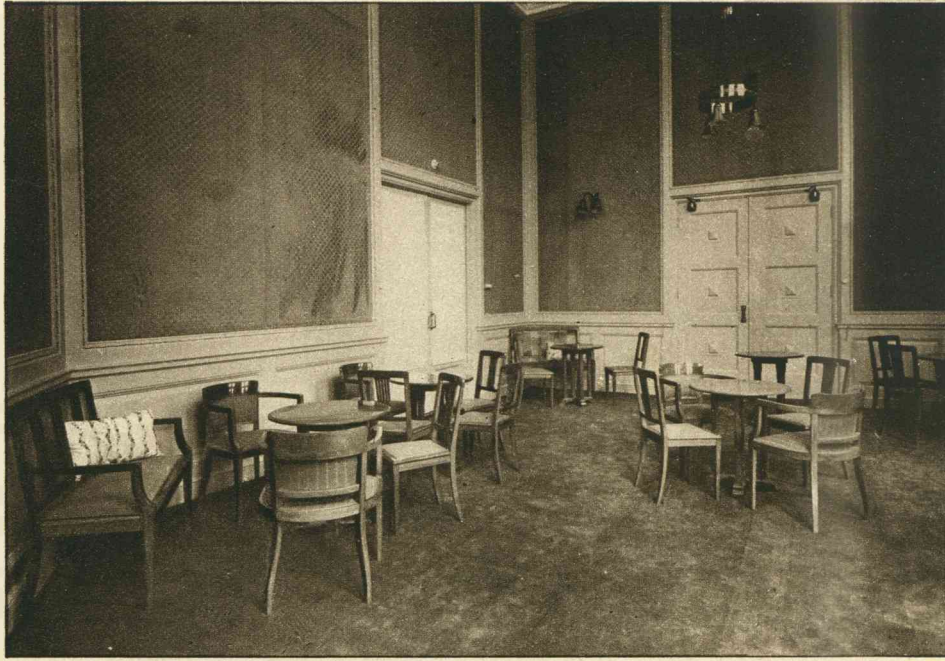
en de deur is zoo vanzelf open. De verdeeling van het gebouw is een kunststukje van passen en meten; iets waarmee, volgens een oude zegswijze, veel tijd versleten wordt. Maar dat laatste is hier zeker niet het geval. Immers in nog geen 7 maanden is het geheele gebouw voltooid. De architect is de heer L. de Wolf, een Hagenaar. Daar het beschikbare terrein niet veel oppervlakte had, zoo werd de zaal dwars door het rechthoekige terrein ontworpen. Hierdoor konden ten eerste op zich zelf zaal en tooneel veel grooter worden dan wanneer zij recht midden in den rechthoek waren gebouwd, en ten tweede konden de uitgangen nu zoo te liggen, dat er van door de brandweer voorgeschreven zijgang dispensatie gegeven worden kon. In de overschietende ruimte, een soort van ruimte-afknipsels, rondom, zijn zoowaar een aardige tearoom, een behoorlijke bodega, een mooie foyer, goede vestiaires, toiletten, kleedkamers en andere benodigde vertrekken en vrij ruime gangen gemaakt. Het is een kunststuk, zooals alles in elkaar past: een soort van genoeglijke, grillige legdoos lijkt het. En toch, dit moeten wij er nog bij voegen, zijn de vertrekken niet erg hokkerig; betrekkelijk gesproken zelfs zijn tearoom, bodega en foyer nog ruim. De directiekamer van Royaards dient 's avonds voor kleedkamer; het schrijfbureau wordt in een kaptafel getransformeerd of het zoo niets is.

Dit is alzoo een voorbeeld van de zeer vele praktische oplossingen, die gevonden werden om de moeilijke opgave klaar te spelen: op een klein brokje grond een modern, aan de nieuwe en hooge eischen voldoende Schouwburg te bouwen.

Het is bovendien best geslaagd. Het is een coquet, keurig theatertje. Tooneel-vrinden, het is nu aan U, deze kleine ruimte avond aan avond te vullen. Denkt er om. Met een variatie op het „klein maar fijn” zij het hier „klein maar . . . vol.” Kyf-Kyf.

DE GROOTE ZAAL.

DE ROOKSALON.

(V.F.B.)